

1

Το πούσι γλιστρούσε στη στεριά, μούσκευε την άσφαλο και σχημάτιζε θολά φωτοστέφανα γύρω από τα φώτα του δρόμου. Ο Ούβε Μπάκερου οδηγούσε με το ένα χέρι στο τιμόνι καθώς το σκοτάδι πύκνωνε γύρω του. Του άρεσε αυτή η εποχή του χρόνου, λίγο πριν τα φύλλα των δέντρων κιτρινίσουν και πέσουν. Ήταν η τελευταία του επίσκεψη στο εξοχικό στο Στάβεν, για να ασφαλίσει τα παντζούρια στα παράθυρα, να τραβήξει τη βάρκα στη στεριά και να κλείσει το σπίτι για τον χειμώνα. Το περίμενε ολόκληρο το καλοκαίρι ήταν το δικό του Σαββατοκύριακο. Οι δουλειές που έπρεπε να γίνουν δεν του έπαιρναν περισσότερο από καναδυό ώρες την Κυριακή το απόγευμα και είχε όλο τον υπόλοιπο χρόνο στη διάθεσή του.

Έκοψε ταχύτητα, άφησε τον κεντρικό δρόμο και τσούλησε αργά στο χαλικοστρωμένο δρομάκι, με τους προβολείς του αυτοκινήτου να φωτίζουν τα ρείκια στις δύο πλευρές, μέχρι το πλάτωμα όπου πάρκαρε. Το ρολόι στο ταμπλό του αυτοκινήτου έδειχνε 21:37. Έσβησε τη μηχανή, βγήκε και στάθηκε για λίγο εισπνέοντας τον αλμυρό θαλασσινό αέρα. Από κάτω ακούγονταν τα κύματα να σπάνε με βοή στην παραλία, σαν μακρινό μπουμπουνητό. Η βροχή είχε σταματήσει, και ριπές δυνατού ανέμου διέλυαν την ομίχλη. Η

φωτεινή δέσμη του φάρου Τβιστάν σάρωνε σε τακτικά διαστήματα το τοπίο, κάνοντας τους βρεγμένους βράχους να αστράφτουν.

Ο Ούβε Μπάκερου έσφιξε το σακάκι επάνω του, άνοιξε το πορτμπαγκάζ και έβγαλε τις τσάντες με τα ψώνια, απολαμβάνοντας ήδη την προοπτική μιας μισοψημένης μπριζόλας για βραδινό και αβγά μάτια με μπέικον για πρωινό. Αυτό ήταν φαγητό! Έβαλε το ελεύθερο χέρι στην τσέπη του για να σιγουρευτεί πως το κλειδί του σπιτιού βρισκόταν εκεί και πήρε το μονοπάτι που ανέβαινε στο εξοχικό στον βράχο. Μία μικρή κατηφοριά, και η θάλασσα φάνηκε να απλώνεται μπροστά του. Ήταν σκοτεινά, όμως ένωσε την απεραντοσύνη της και μία υπέροχη γαλήνη τον γέμιζε, όπως πάντα.

Δεν ήταν παρά μία απλή ξύλινη καλύβα βαμμένη κόκκινη όταν την είχε αγοράσει πριν από είκοσι περίπου χρόνια, χωρίς καμιά μόνωση και με τα ξύλα σαπισμένα σε κάμποσα σημεία. Μόλις είχε τα χρήματα, την κατεδάφισε και ξανάχτισε πάνω στα παλιά θεμέλια. Λίγο-λίγο, εκείνος και η γυναίκα του είχαν φτιάξει τον δικό τους μικρό Παράδεισο. Από τα πρώτα χρόνια, που διέθετε όλο τον ελεύθερο χρόνο του για να φτιάξει το σπίτι, αυτό το μέρος είχε γίνει το ησυχαστήριό του, ο χώρος όπου ανέπνεε και αποφορτιζόταν. Εδώ δεν χρειαζόταν ρολόι, αφού ο χρόνος ακολουθούσε τον δικό του ρυθμό, όπως τον υπαγόρευαν ο αέρας και ο καιρός.

Ακούμπησε τις τσάντες στο λιθόστρωτο μπροστά από το σπίτι και έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του. Το φως του φάρου έπεσε πάνω στον τοίχο για μία στιγμή, και ο Ούβε Μπάκερου πάγωσε. Του κόπηκε η ανάσα. Το δεξί χέρι του έσφιξε το κλειδί, το στόμα του στέγνωσε, και ένωσε μία ανατριχίλα να τον διαπερνά από την κορφή ως τα νύχια. Η

φωτεινή δέσμη του φάρου έσκιζε ξανά το σκοτάδι, για να επιβεβαιώσει αυτό που είχε δει: η πόρτα ήταν μισάνοιχτη, η κάσα σπασμένη και η κλειδαριά πεταμένη στο έδαφος.

Κοίταξε γύρω του. Σκοτάδι παντού. Μέσα από τους θάμνους ακούστηκε ένας θόρυβος, ένα κλαδάκι να σπάει, από μακριά το γάβγισμα ενός σκύλου, και ύστερα ησυχία — μόνο ο αέρας που θρόιζε μέσα από τα ξερά φύλλα του φθινοπώρου και τα κύματα που έσπαγαν στην παραλία. Ο Ούβε Μπάκερου έκανε ένα βήμα πίσω, σήκωσε λίγο την πόρτα και την έσπρωξε να ανοίξει εντελώς. Έψαξε ψηλαφητά τον διακόπτη του ηλεκτρικού και άναψε το εξωτερικό φως της εισόδου και την πλαφονιέρα του χολ.

Είχαν συζητήσει με τη γυναίκα του την πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο. Είχε διαβάσει στις εφημερίδες για συμμορίες νεαρών που έκαναν διαρρήξεις σε εξοχικά και λεηλατούσαν τις οικοσκευές, καθώς και για σπείρες επαγγελματιών κακοποιών που έκαναν επιδρομές σε κοινότητες εξοχικών κατοικιών ψάχνοντας για τιμαλφή. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Το ένιωθε σαν βεβήλωση του χώρου. Του δικού τους χώρου.

Στο καθιστικό επικρατούσε χάος: τα συρτάρια και τα ντουλάπια έχασκαν ανοιχτά, με το περιεχόμενό τους πεταμένο στο πάτωμα, σπασμένα ποτήρια και πιάτα και μαξιλάρια του καναπέ σκορπισμένα στο δωμάτιο. Ό,τι μπορούσε να πουληθεί έλειπε: η καινούρια τηλεόραση πλάσμα, το στερεοφωνικό, το φορητό ραδιόφωνο. Το ντουλάπι με τα ποτά και τα κρασιά ήταν άδειο — το μόνο που είχε μείνει ήταν ένα μισοάδειο μπουκάλι με κονιάκ.

Έσκυψε να σηκώσει το διακοσμητικό караβάκι μέσα στο μπουκάλι, που συνήθως βρισκόταν πάνω στο τζάκι αλλά που τώρα ήταν πεσμένο στο πάτωμα με το γυαλί ραγισμένο.

Δύο από τα κατάρτια της φρεγάτας είχαν σπάσει. Θυμήθηκε τις ώρες που είχε περάσει κοιτάζοντας τα ροζιασμένα δάχτυλα του παππού του να μεταμορφώνουν με θαυμαστό τρόπο τα μικροσκοπικά κομματάκια σε ιστιοφόρο με πλήρη αρματωσιά. Όταν το σκάφος είχε μπει στη θέση του μέσα στο μπουκάλι, ο παππούς του είχε τραβήξει τις κλωστές που σήκωσαν τα πανιά του.

Με τρεμάμενη φωνή κάλεσε την αστυνομία και είπε ποιος ήταν.

«Πότε είχατε πάει τελευταία φορά στο εξοχικό;» ζήτησε να μάθει ο τηλεφωνητής.

«Πριν δύο εβδομάδες».

«Δηλαδή η διάρρηξη έγινε μετά τις 19 Σεπτεμβρίου;»

Ο Ούβε Μπάκερου κοίταξε γύρω του το ρημαδιό που είχαν προκαλέσει οι διαρρήκτες. Ξαφνικά, ένιωσε ένα μεγάλο κενό μέσα του.

«Γνωρίζετε μήπως αν έχουν μπει και σε άλλα σπίτια;» ρώτησε ο αστυνομικός.

«Όχι», απάντησε ο Ούβε Μπάκερου και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Υπήρχε φως στο εξοχικό του Τόμας Ρένινιεν. «Μόλις ήρθα».

«Μπορούμε να στείλουμε ένα περιπολικό το πρωί», συνέχισε ο αστυνομικός. «Εντωμεταξύ, καλό είναι να φροντίσετε να μην πειράξετε τίποτα».

«Αύριο; Μα...»

«Θα είστε σε αυτόν τον αριθμό; Να σας πάρουμε όταν θα υπάρχει διαθέσιμο αυτοκίνητο;»

Άνοιξε το στόμα του να διαμαρτυρηθεί, να απαιτήσει να έρθει αμέσως η αστυνομία με σκυλιά και τεχνικούς, αλλά συγκρατήθηκε και δεν είπε τίποτα. Ξεροκατάπιε, μουρμούρισε ένα ευχαριστώ και έκλεισε το τηλέφωνο.

Δεν ήξερε από πού να αρχίσει. Πήγε στην κουζίνα και έφερε σκούπα και φαράσι, όμως θυμήθηκε την παραίνεση του αστυνομικού να μην πειράξει τίποτε. Τα άφησε και κοίταξε το παράθυρο του καθιστικού του γειτονικού σπιτιού. Απώρησε που το φως εκεί κάτω ήταν αναμμένο, αφού ο Τόμας Ρένινιεν σπάνια το επισκεπτόταν το φθινόπωρο. Με την επιτυχημένη τηλεοπτική εκπομπή που παρουσίαζε κάθε Παρασκευή, δεν του έμενε χρόνος για το εξοχικό. Ωστόσο, είχε καταφέρει να γιορτάσει την έναρξη της σεζόν τον Αύγουστο, καθισμένος δίπλα στον Ούβε Μπάκερου έξω στην ψησταριά, πίνοντας κονιάκ και λέγοντας ιστορίες γι' αυτά που γίνονταν πίσω από τις κάμερες πριν, στη διάρκεια και μετά από κάθε εκπομπή.

Μια σκιά πέρασε μπροστά από το μεγάλο φωτισμένο παράθυρο του καθιστικού του γείτονα. Ίσως οι διαρρήκτες να το είχαν διαρρήξει και αυτό, ίσως μάλιστα να ήταν ακόμη εκεί. Ο Ούβε Μπάκερου προχώρησε με γρήγορα βήματα προς την εξώπορτα και πήρε μαζί του τον φακό που βρισκόταν απείραχτος στη θέση του. Ίσως η αστυνομία να το αξιολογούσε διαφορετικά αν εμπλεκόταν και ο Τόμας Ρένινιεν.

Το μονοπάτι κατέβαινε στριφογυριστά προς τη θάλασσα μέσα από πυκνά χαμόκλαδα και αδιαπέραστα κλαδιά από μεγάλα πεύκα, γερτά από τον αδιάκοπο αέρα. Το φως του φακού έπεφτε σε σπλιντές ρίζες δέντρων και λεία βότσαλα, ωστόσο δεν τον προφύλασσε από γρατζουνιές από πευκοβελόνες και κλαδιά. Έβλεπε το φως στα παράθυρα του σπιτιού, όμως από αυτή την πλευρά τα παράθυρα ήταν ψηλά στον τοίχο και δεν μπορούσε να δει μέσα. Έριξε τον φακό ένα γύρο στην περιοχή πριν πλησιάσει τα σκαλιά που οδηγούσαν στην κυρία είσοδο. Ο αέρας χτυπούσε την πόρτα στα κάγκελα της βεράντας. Μία έντονη ανησυχία τον κατέλαβε

και ένιωσε ρίγη στη ραχοκοκαλιά του. Συνειδητοποίησε πως ήταν εντελώς ανυπεράσπιστος.

Το φως του φακού έπεσε στο πλαίσιο της πόρτας: τα ίδια σημάδια διάρρηξης όπως και στη δική του, όμως εδώ υπήρχε και κάτι ακόμη. Η άκρη της πόρτας ήταν πισιλι-σμένη με αίμα.

2

Ήταν μία μακριά ημέρα. Ο Βίλιαμ Βίστιν καθόταν στον καναπέ, με τα μάτια καρφωμένα στο κλειδί, στο τραπέζι μπροστά του: ήταν πρασιτισμένο από τη σκουριά, σημάδι ότι είχε να χρησιμοποιηθεί πολύ καιρό. Σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο. Κοίταξε κάτω, προς την πόλη του Στάβεν, μέσα από τις μυριάδες σταγόνες της βροχής που κυλούσαν στο τζάμι. Ένα αυτοκίνητο, με τον μπλε φάρο στη σκεπή του να περιστρέφεται μέσα στο σκοτάδι, περνούσε από τους δρόμους της πόλης· δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει αν ήταν περιπολικό ή ασθενοφόρο. Το ακολούθησε με το βλέμμα μέχρι που εξαφανίστηκε στον δρόμο προς τη Χελγκερούα. Γύρισε και πήρε ένα μπουκάλι από το γωνιακό ντουλάπι: ισπανικό κρασί, με τη χρονολογία 2004 γραμμένη με χρυσά γράμματα στην ετικέτα. Θυμήθηκε πως του το είχαν προσφέρει μετά από μία διάλεξη που είχε δώσει στο Εμπορικό Επιμελητήριο το προηγούμενο φθινόπωρο. Φαινόταν ακριβό και σίγουρα δεν του είχε κάνει κακό να ωριμάσει για έναν ακόμη χρόνο. Αν και του άρεσε το κρασί, δεν διέθετε ποτέ αρκετό χρόνο ή ενδιαφέρον για να ασχοληθεί με τις ποικιλίες των σταφυλιών, με τους παραγωγούς, τους αμπελώνες, ή με το ποια κρασιά ταίριαζαν με ποιο φαγητό και ποια πίνονταν μόνα τους. Του έφτανε να αναγνωρίζει μία καλή ποικιλία όταν

τη δοκίμαζε. «Baron de Oña», διάβασε στην ετικέτα και κοίταξε ερωτηματικά προς τον καναπέ. Η Σουζάνε χαμογέλασε και κατένευσε. Της επέστρεψε το χαμόγελο. Κατείχε μία σημαντική θέση στη ζωή του, όπου είχε μπει πριν δύο χρόνια γεμίζοντας ένα σημαντικό κενό. Την προηγούμενη εβδομάδα, μία ρωγμή από όπου το σπίτι της έμπαζε νερά την είχε φέρει να μείνει μαζί του, και, μόλο που δεν της το είχε πει, ο Βίστιν απολάμβανε τη συγκατοίκηση. Πήρε δύο ποτήρια και έριξε μία ακόμη ματιά έξω από το παράθυρο — δεν είδε όμως παρά το καθρέφτισμα του εαυτού του: ένα φαρδύ, τραχύ πρόσωπο με σκούρα μάτια. Γύρισε την πλάτη στο είδωλό του και κάθισε δίπλα στη Σουζάνε.

Στην οθόνη της τηλεόρασης, ο Τόμας Ρένινιεν είχε στον δικό του καναπέ ενδιαφέροντες καλεσμένους που ανέπτυσσαν τις απόψεις τους. Στον Βίστιν άρεσαν τέτοια προγράμματα, όπου βαριά θέματα αντιμετωπίζονταν με ανάλαφρο τρόπο, όπως του άρεσε και ο παρουσιαστής: ο Ρένινιεν, με σχεδόν αγορίστικη γοητεία, κατάφερνε να δημιουργήσει μία διακριτικά οικεία ατμόσφαιρα μπροστά στα φώτα και τις κάμερες. Είχε πάρει τον ρόλο του ερευνητή-ανακριτή. Έκανε πάντα καλοσχεδιασμένες και οξυδερκείς ερωτήσεις στους καλεσμένους του και, αντί να τους κολλάει στον τοίχο με αδιάκριτες παρατηρήσεις, τους αποσπούσε αποκαλύψεις αφήνοντας απλώς τη συζήτηση να κυλάει.

Η Σουζάνε πήρε τα ποτήρια από τα χέρια του και τα ακούμπησε στο τραπεζάκι μπροστά τους. Ο Βίστιν σηκώθηκε να φέρει το τριμπουσόν και, πριν ξανακαθίσει, έριξε πάλι μία ματιά έξω από το παράθυρο. Ένα ακόμη αυτοκίνητο με τον φάρο του να αναβοσβήνει στη σκεπή ακολουθούσε την ίδια κατεύθυνση με το προηγούμενο. Κοίταξε το ρολόι του και πρόσεξε πως η ώρα ήταν 22:02.

«Συγχαρητήρια, λοιπόν», είπε η Σουζάνε και κράτησε το ποτήρι της να της το γεμίσει.

«Τι εννοείς;»

«Για το εξοχικό», χαμογέλασε εκείνη και έδειξε με ένα νεύμα το κλειδί στο τραπέζι.

Ο Βίστιν ακούμπησε πίσω στον καναπέ. Η ημέρα είχε ξεκινήσει σε ένα συμβολαιογραφικό γραφείο στο Όσλο, μαζί με τον θείο του, Γκέοργκ Βίστιν. Εβδομήντα οκτώ χρονών σήμερα ο θείος Γκέοργκ, είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής του με το στήσιμο και τη λειτουργία μιας εταιρείας εξειδικευμένων στην εξοικονόμηση ενέργειας μηχανοκατασκευών. Ο Βίστιν δεν κατάλαβε ποτέ τι ακριβώς σήμαινε αυτό, όμως ήξερε πως ο θείος του είχε αναπτύξει και κατοχυρώσει το δικαίωμα αποκλειστικής εκμετάλλευσης μηχανημάτων για την απολύμανση και τον καθαρισμό του νερού και του αέρα. Ο θείος Γκέοργκ επιπλέον είχε κάνει σκοπό ζωής να αλλάξει το κατεστημένο, η δε έμφυτη απέχθειά του για φόρους και τέλη τον είχε φέρει κάμποσες φορές αντιμέτωπο με τη δικαιοσύνη, με αποτέλεσμα μία διαρκή επιβολή προστίμων και φυλακίσεις με αναστολή.

Η συνάντηση στο γραφείο του συμβολαιογράφου αφορούσε τη διαθήκη του Γκέοργκ Βίστιν και την κατοχύρωση της τελευταίας του επιθυμίας: να μην ωφεληθεί κατά κανέναν τρόπο το κράτος από την περιουσία του μετά τον θάνατό του. Ο δικηγόρος, που ήταν εξειδικευμένος σε θέματα κληρονομιάς, είχε ετοιμάσει μία πολύπλοκη πρόταση για τον τρόπο με τον οποίο ο θείος Γκέοργκ μπορούσε να διαθέσει την περιουσία του πριν τον θάνατό του. Έτσι, ο Βίστιν βρέθηκε ιδιοκτήτης ενός εξοχικού στο Βαρβόγκεν, έξω από τη Χελγκερούα, ενώ δηλώθηκε η χαμηλότερη δυνατή αξία

μέσα στα όρια του νόμου, ώστε και ο φόρος κληρονομιάς να ήταν ο χαμηλότερος δυνατός.

Η κληρονομιά μεγάλωσε την περιουσία του, ωστόσο ποτέ δεν είχε οικονομικό πρόβλημα. Έβγαζε αρκετά χρήματα, ενώ η πίεση της δουλειάς δεν του άφηνε χρόνο να τα ξοδεύει. Επιπλέον, υπήρχαν και τα άλλα χρήματα — από την Ίνγκρι, τη γυναίκα του. Εκείνος και τα παιδιά είχαν πάρει ένα εκατομμύριο κορόνες αποζημίωση όταν πέθανε η Ίνγκρι, ενώ βρισκόταν σε αποστολή της Nograd, της Νορβηγικής Βοήθειας στην Αφρική, πριν από τέσσερα χρόνια. Τα χρήματα βρίσκονταν σε τραπεζικό λογαριασμό και αυξάνονταν κάθε μήνα, όμως ο Βίστιν δεν τα είχε αγγίξει ποτέ.

Θυμήθηκε την εποχή που ήταν νιόπαντροι με την Ίνγκρι και εκείνη ήταν έγκυος στα δίδυμα. Οι λογαριασμοί ανέβαιναν στα ύψη και είχε συμβεί να μαζεύουν άδεια μπουκάλια και να τα πουλάνε για μερικές κορόνες, κάποιες φορές που οι μισθοί τους δεν τους έφταναν μέχρι το τέλος του μήνα. Τώρα δεν κοιτούσε καν τις τιμές των προϊόντων όταν έκανε τα ψώνια του. Ο δικηγόρος του θείου Γκέοργκ είχε προσφερθεί να μελετήσει τα οικονομικά του και να του προτείνει τρόπους ώστε να πληρώνει τον ελάχιστο δυνατό φόρο. Ο Βίστιν το είχε αρνηθεί ευγενικά...

Οι διασημότητες στην τηλεόραση γελούσαν για κάποιο λόγο. «Τους ζηλεύω τέτοιους ανθρώπους», είπε η Σουζάνε και έδειξε την οθόνη. Ο Βίστιν κατένευσε, παρόλο που δεν είχε καταλάβει για τι είδους ανθρώπους μιλούσε. Και μόνο να κάθεται στον καναπέ μαζί της του έφτανε. «Αυτούς που κάνουν μόνο ό,τι θέλουν», συνέχισε εκείνη. «Αυτούς που τολμούν να ριψοκινδυνεύσουν. Που αφήνουν το σίγουρο και το ασφαλές για κάτι καινούριο και συναρπαστικό. Όπως η Σίγκρι Χένταλ». Ο Βίστιν έριξε μία ματιά στην οθόνη. Μία γυναίκα

γύρω στα πενήντα μιλούσε με ενθουσιασμό για κάποια ΜΚΟ ονόματι Safe Horizon. Η Σουζάνε τον κοίταξε. «Για σκέψου, είναι πάνω από τα πενήντα, εγκαταλείπει μία σίγουρη δουλειά ως διευθύντρια προγραμματισμού στη βιομηχανία και πηγαίνει στην Αντίς Αμπέμπα για να δουλέψει εθελοντικά με ορφανά παιδιά. Χρειάζεται να έχει κότσια κανείς». Ο Βίστιν κατένευσε. Του άρεσε αυτή η πλευρά της Σουζάνε. «Και ο Τόμι είναι τέτοιος άνθρωπος», συνέχισε εκείνη.

Μιλούσε για τον Δανό σύντροφο της κόρης του Βίστιν, της Λίνε. Πριν ένα χρόνο, ο Τόμι Κβάνερ είχε παραιτηθεί από τη θέση του διαχειριστή σε ένα αλιευτικό, είχε πουλήσει το διαμέρισμά του και είχε μετακομίσει στο σπίτι της κόρης του Βίστιν. Σε συνεργασία με κάποιους φίλους του, είχε επενδύσει τα χρήματα από την πώληση σε ένα εστιατόριο στο Όσλο. Ο Βίστιν συμφωνούσε πως ο Τόμι ήταν ονειροπόλος, χαρακτηριστικό που ωστόσο δεν εκτιμούσε ιδιαίτερω.

Νωρίτερα την ίδια ημέρα, και μετά την επίσκεψη στον δικηγόρο, είχαν πάει με τη Σουζάνε και τη Λίνε για φαγητό στο εστιατόριο του Τόμι. Ο Βίστιν το είχε επισκεφτεί ξανά και ήξερε πως δεν ήταν μόνο εστιατόριο. Ήταν ένα κτίριο με το όνομα *Σαζάμ Στέισον*, όπου φιλοξενούνταν ένα νυχτερινό κέντρο στο υπόγειο, ένα καφέ-μπαρ στο ισόγειο και ένα εστιατόριο στον πρώτο όροφο. Ο Τόμι, που ήταν υπεύθυνος για την κουζίνα και το εστιατόριο, δεν είχε καταφέρει να καθίσει να φάει μαζί τους, όμως είχε φροντίσει να έχουν ένα πλήρες δείπνο τεσσάρων πιάτων. Το φαγητό ήταν καλό, δεν υπήρχε αμφιβολία. Όμως πού βρίσκονταν οι πελάτες μία Παρασκευή βράδυ, που συνήθως ο κόσμος έβγαινε έξω; Ελάχιστα τραπέζια ήταν κατειλημμένα, και τα γκαρσόνια έμοιαζαν να μην έχουν τι να κάνουν. Αν ήταν έτσι κάθε ημέρα, κινδύνευαν να χαθούν τα λεφτά που είχε επενδύσει ο Τόμι εκεί.

Η αλήθεια ήταν πως δεν είχε καταλάβει ποτέ τι έβρισκε η κόρη του στον Τόμι. Ήταν βέβαια ένας σκεπτόμενος άνθρωπος, και με γνώσεις, και ο Βίστιν αναγνώριζε πόσο γοητευτικός ήταν, μα δεν μπορούσε να του έχει εμπιστοσύνη. Όχι επειδή είχε μπλέξει με ναρκωτικά στο παρελθόν, ούτε επειδή μπορούσε να γίνει ξεροκέφαλος και εγωιστής, αλλά γιατί ένιωθε πως δεν ήταν ο άνθρωπος πάνω στον οποίο η κόρη του θα μπορούσε να στηρίξει το μέλλον της. Μερικές φορές αναρωτιόταν μήπως όλος αυτός ο σκεπτικισμός είχε να κάνει με το ότι η Λίνε ήταν η κόρη του, αλλά εντέλει πίστευε πως δεν ήταν αυτό. Την τελευταία φορά που τους είχε δει μαζί, είχε προσέξει πως και η Λίνε είχε αρχίσει να βλέπει κάποιες αδυναμίες του Τόμι. Την εκνεύριζε με το καθετί που έλεγε και έκανε, και ο Βίστιν είδε με κάποια χαιρεκακία την κριτική στάση της απέναντί του.

«Αν κάποιος δεν διακινδυνεύει να δοκιμάσει κάτι καινούριο, δεν μπορεί βέβαια ούτε και να πετύχει τίποτα», συνέχισε η Σουζάνε. «Και, εντέλει, τι έχεις να χάσεις; Άσχετα με το πόσες φορές αποτυγχάνεις, πάντα μαθαίνεις, και όλες οι εμπειρίες είναι σημαντικές, και οι καλές και οι κακές».

Ένας από τους καλεσμένους στην τηλεόραση δεν είχε απαντήσει αμέσως σε μία ερώτηση που του είχε τεθεί, και, στη σιωπή που ακολούθησε, ο Βίστιν άκουσε τη σειρήνα ενός αστυνομικού αυτοκινήτου από μακριά. Πήρε το ποτήρι του από το τραπέζι και το κράτησε στο χέρι του. «Εσύ θα σκεφτόσουν ποτέ ν' ανοίξεις εστιατόριο;» τη ρώτησε.

«Ναι, βέβαια», απάντησε εκείνη κάπως έκπληκτη με την ερώτηση και του χαμογέλασε. «Ίσως όχι ακριβώς εστιατόριο αλλά ένα μικρό καλλιτεχνικό καφέ. Η ζωή είναι πολύ σύντομη για να την περνάς όπως εγώ τώρα: κάθε πρωί στο

γραφείο, συναντήσεις, προϋπολογισμοί, μειώσεις κεφαλαίων, μελέτες, προγράμματα...» Η Σουζάνε ήταν κοινωνική λειτουργός και παιδαγωγός, ενώ για πολλά χρόνια είχε δουλέψει με νέους που ζητούσαν άσυλο. Τελευταία, η δουλειά της είχε γίνει καθαρά διοικητική και τώρα καθόταν σε ένα γραφείο, χωρίς καμιά επαφή με τα παιδιά που της άρεσε να ασχολείται.

«Πώς θα το λένε;» ρώτησε ο Βίστιν και άφησε το ποτήρι του πίσω στο τραπέζι χωρίς να πιει.

«Τι εννοείς;»

«Αν ονειρεύεσαι να ανοίξεις ένα καφέ, θα έχεις σίγουρα σκεφτεί και κάποιο όνομα». Η Σουζάνε κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Ίσως κάτι διαφορετικό από το *Σαζάμ Στέισον*;» Η Σουζάνε χαμογέλασε. «Είναι αλήθεια πως είναι ωραίο όνομα».

«Νομίζεις;»

«Το *Shazam* είναι μαγική λέξη. Περσική. Εμείς το λέμε Σουσάμι».

«Σουσάμι Άνοιξε;» είπε η Σουζάνε και γέλασε. Στις άκρες των ματιών και του στόματός της σχηματίστηκε ένα αραχνοῦφαντο δίχτυ από μικρές ρυτίδες, ενώ τα καστανά μάτια της αντιφέγγισαν το φως από τα κεριά στο τραπέζι και της έδωσαν ένα πολύ ιδιαίτερο και φωτεινό βλέμμα.

Ο Βίστιν άπλωσε το χέρι του να πιάσει το ποτήρι με το κρασί, αλλά τον πρόλαβε το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Διάβασε τη λέξη ΘΕΑ, συνθηματικό για το Θάλαμος Επιχειρήσεων της Αστυνομίας. Απάντησε επίσης συνθηματικά.

Υπάρχουν διαρρήξεις σε εξοχικά στην Γκούσλαν, άκουσε από την άλλη άκρη. Έμεινε σιωπηλός. Κατάλαβε πως δεν ήταν αυτό μονάχα. Μέσα σε ένα από τα σπίτια βρέθηκε το πτώμα ενός άντρα, συνέχισε η ενημέρωση.